

zároveň formovali nové. U Moora je to pozoruhodné, pretože celý proces prechodu od kritiky hedonizmu k jeho obhajobe sa uskutočnil v relatívne krátkom čase vymedzenom vydaním jeho prác *Principia Ethica* (1903) a *Ethics* (1912). Dôkazom protikladnosti Moorovho vývoja môže byť aj skutočnosť, že zatiaľ čo v prvom období svojej tvorby viac sa prikláňal k riešeniam, ktoré neskôr (počínajúc R. B. Brandtom a J. J. C. Smartom) boli charakterizované ako utilitarizmus pravidla, v druhom období zastával názory charakteristické pre utilitarizmus činu. V určitom zmysle možno konštatovať, že Moore svojou verziou ideálneho, prípadne perfektného utilitarizmu spomalil proces smerujúci k sformovaniu neutilitaristického konzekvencializmu, ktorého základné predpoklady vytvoril Henry Sidgwick. Dokonca by bolo možné vyjadriť názor, že v určitých momentoch Moorov ideálny (perfektný) utilitarizmus bol krokom späť k Benthamovmu kvantitatívnemu utilitarizmu, i keď už nie v rovnakej benthamovskej podobe. K takému konštatovaniu ma vedie Moorove tvrdenie, že "... kvantita príjemného je vhodné *kritérium* správneho a nesprávneho alebo že v *tomto* svete je vždy našou povinnosťou uskutočniť konanie, ktoré bude produkovať maximum príjemného ..." (Moore, 1963, s. 144).

Tento rozporuplný proces vývoja utilitaristickej etiky, ktorý sa začal najmä u Georga Edwarda Moora, pokračoval neskôr ďalej napríklad v tvorbe Williama Davida Rossa, ktorý sa neúspešne pokúšal spojiť utilitarizmus činu, utilitarizmus pravidla a *common sense morality* (Ross, 1965).